

— На нѣмецътъ тука? фотографистътъ?

— Да, Радо, това име е лъжливо. Него го викатъ Добри Муратлийски. Той е толкова нѣмецъ, колкото и фотографъ. Той избѣгалъ отъ старо-загорското въстание. Азъ го прибрахъ тука и го скрихъ подъ това име... Той ми е старъ другаръ и твърдѣ прѣданъ човѣкъ. Ти се обръщай до него смѣло, когато ти стане нужда. Рада го погледа стреснѣта.

— Че защо ще се обръщамъ къмъ чужди хора? Азъ нѣмамъ нужда... Ти знаешъ, че азъ живѣяж отъ спитеното, отъ учителската плата.

— Азъ ти казахъ да го не гледашъ, като чужди човѣкъ.

— Ами ти кждѣ си?

— Азъ тръгвамъ, Радо.

— Ти тръгвашъ пакъ? кога тръгвашъ? какъ, оставяшъ мене?

— Тая нощъ още, слѣдъ два часа, каза Огняновъ, като погледнѣ часовникътъ си и пакъ го мушнѣ въ пазвата на абичката си.

Рада приплѣднѣ.

— Ти тръгвашъ тѣй скоро? не съмъ те още видѣла!

— Трѣбва да осѣмнѣ въ К. Азъ съмъ съ мисия, па освѣнъ това, азъ не могъ вече да останѣ въ Бѣла-Черква. Жално, че не успѣхъ даже да благодарѣ бай Марка за неговото великодушие къмъ тебе... та и къмъ мене малко ли го показа?... Ахъ, благородни души има между насъ, Радке, и това ме кара да обичамъ още пѣ-силно Бѣлгария... Обичамъ ѣж тѣй силно и затова, че тя ражда прѣлестни създания, като тебе...

— Бойчо, защо отивашъ? Ахъ Божичко... Не, по-добрѣ отведи и мене — ти трѣбва да ходишъ — ти си се пожертвовалъ за Бѣлгария, извади ме изъ тоя черъ градъ, тури ме въ пѣкое село, дѣто пѣ-често да те виждамъ... не, ако щешъ, накарай и менъ нѣщо да работѣж за народа, и азъ съмъ бѣлгарка... и твоятъ идеалъ е мой